

relse ikke vilde give sit Minde, stod det jo altid aabent at indbringe Forlaget for Nøgtsagen til sædvanlig Afgjørelse ad Lovgivningsveie. Paa dette Punkt blev der imidlertid, uagtet jeg fraraadede det, vedtaget en Forandring i det andet Thing, idet det nemlig nu i den til den daaerende § 7 svarende § 10 hedder: „Efter en kommunal Afgift lignes efter de samme Grundsaetninger som Bygningsafgiften, bestemmer Kongen, hvorvidt en tilsvarende fritagelse skal finde Sted for den kommunale Afgift.“ Jeg skal nu henstille dette Spørgsmaal til nærmere Overveielse, navnlig om man ikke i hvert Fald vil foretrække, at § 10 helt gaar ud, fremfor at fastholde den i den Form, hvori den nu foreligger. — Dernæst vil der i Lovforlaget, saaledes som det er oversendt fra det andet Thing, findes tilføjet nogle nye Paragrafer. Det vil saaledes ses, at det i § 4 er bestemt, at „fritagne for Bygningsafgift ere alle de Bygninger og Lokaler, som benyttes til private Skoler, dog for Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Vedkommende med Undtagelse af de Dele af samme, som bruges til Bolig for Læreren eller andre Bestillingsmænd ved Skolen. Fritagne ere ligeledes Skytteforæningers og lignende Foreningers Ovelshuse.“ Dernæst er der tilføjet §§ 5 og 6, af hvilke § 5 gaar ud paa, at „foraauidt der paa Landet gives Familier eller Personer, som baade drive bygningsafgiftspligtigt Eghverv og tillige ernære sig paa anden Maade, da skulde vedkommende Sogneraad til Branddirektørerne hvert tredje Aar inden Udgangen af Januar opgive hver enkelt af disse Familiers eller Personers forudgaaende Aars Indtægt saavel af den afgiftsfrie som afgiftspligtige Næring. Den ovennævnte Opgivelse bliver første Gang at indsende i Januar 1874. Ved Opmaalingsforretningen af de Bygninger, i hvilke den blandede Næring drives, maa kun saa stor en Del af Bygningernes Assurancefum og Kladeindhold lægges til Grund for Bygningsafgiftens Beregning, der svarer til den Del af Indtægten, som den bygningsafgiftspligtige Næring indbringer.“

Som disse Paragrafer nu foreligger, afvige de noget fra den Form, hvori de først fremkom. Jeg udtalte den Gang ved 2den Behandling, at jeg ikke ansaa det for nødvendigt ubetinget at modsætte mig, at der blev foresøgt en noget nærmere Bestemmelse af disse Punkter; jeg vidste vel, at der ved Lovens Anvendelse paa dem havde vist sig nogle Vanstieligheder, og at der ogsaa var opstaaet nogen Uliighed, hvilken sidste uregtselig i det Mindste med Hensyn til Skolebygninger paa Landet maatte kunne fiernes, og jeg troede derfor ikke, at jeg var nødt til bestemt at modsætte mig, at der blev gjort Forsøg paa at træffe en nærmere Ordning eller lempeligere Afgjørelse af disse Forhold. Jeg antydede imidlertid, at den Form, hvori Forlaget var fremkommet, frembød væsentlige Anker. Nogle af de Anker, jeg fremhævede, bleve rettede

ved 3die Behandling, nemlig ved den nye § 4, tidligere § 3, 2det Stykke. Efter Lovforlaget, som vedtaget ved 2den Behandling, vilde ikke blot Skolelokalet, men ogsaa den Lærer, der beboede Leiligheden, frigjøres, hvorved det besynderlige Misforhold fremkom, at, medens den offentlige Skolelærer i Kjøbstæderne ikke er afgiftsfri, skulde derimod den private Skolelærer paa Landet være fri. Nu er denne Uliighed fjernet for Kjøbstæderne i det Hele, altsaa ogsaa for Kjøbenhavn, men der er dog blevet staaende den Besynderlighed, at, medens der maa svares Bygningsafgift af den Leilighed, der bebos af den private Skolelærer i Kjøbstaden, bliver der derimod Frihed for den Leilighed, der bebos af den private Skolelærer paa Landet. — Med Hensyn til det Forhold, der er omtalt i § 5, er der et Spørgsmaal, som jeg særlig anbefaler til Thingets Overveielse, det nemlig, om der maatte kunne findes en praktisk lempelig Ordning, der ikke gaar Statskassen for nær. Det forekommer mig, at det Forslag, her er fremkommet, just ikke er heldigt. Jeg skal henstille, om man ikke bestemt kunde udsondre de smaa Næringer, paa hvilke her dog nærmest maa tænkes, altsaa navnlig saadanne Næringer, der med eet Ord kunde kaldes frie Næringer, hvorimod det ikke er mig klart, om man — hvis man overhovedet vil gaa ind paa at give Bestemmelser derom — skal gaa saa vidt, at Reglen ogsaa skal gjælde for de Tilfælde, hvor den Paagjældende har Næringsbevis. Jeg tror, at dette Forhold trænger til nærmere Overveielse, og jeg skal afvente de Forhandlinger, der maatte finde Sted, og om ærede Medlemmer ville stille Endringsforslag, maasse glemme et Udvalg, eller om Forholderne ville opfordre mig selv til at stille Endringsforslag.

C. A. Hansen: Jeg havde glædet mig til efter den Skæbne, som Lovforlaget om Bygningsafgiften havde iført, at, naar vi næste Gang saae Lovforlaget, det da skulde have været mere omfangsrigt end det her foreliggende, at det skulde have taget det hele Spørgsmaal under Behandling. Dette er nu ikke slet, og her foreligger kun et Lovforslag, som gaar ud paa visse Fritagelser. Da jeg imidlertid antager, at disse Fritagelser altid ville komme til at udgjøre en Del selv af et større Lovforslag, er jeg ogsaa meget villig til at gaa ind paa at støtte dette Forsøg i den ovennævnte Retning; men det er en Selvfølge, at der er adskillige Bemærkninger at gøre om Forlaget, saaledes som det foreligger. — De to første Paragrafer er der neppe nogen synderlig Indvending at gøre imod, det skulde da være, at Forskellen mellem 500 og 700 Rd. ikke er stor nok. Jeg tror, at 400 og 700 eller 500 og 800 Rd. vilde have passet bedre. Det skal jeg imidlertid ikke for Dieblirket opholde mig ved. — I § 3 foreslaas, at Beboelsesleiligheder baade i Kjøb-